

För att återtaga den föregående skildringen, vilja vi anmärka, att systemets samtliga planeter äro sinsemellan förenade genom ganska stora likheter och att, om någon konventionel skilnad dem emellan gifves, hvarigenom behandlingen af vårt ämne kan underlättas, så dela sig planeterna i tvänne grupper, mellan hvilka asteroidernas region bildar skiljegränsen. Mercurius, Venus, Jorden och Mars skulle då bilda den första gruppen, som utmärker sig för sin närhet till solen, genom den ringa storleken af hvar och en af de fyra planeterna som bilda den, genom kortheten af deras år och längden af deras dygn, slutligen genom likartade geodesiska elementer och genom rangordningen de intaga inom planetsystemet. För hvar och en af dessa världar samma rang, samma historia, samma skapnad och måhända samma villkor för lifvet och samma roll i universum. Den andra gruppen, likaledes sammansatt af fyra planeter, skulle utmärka sig genom klotens kolossala dimensioner, ty den minsta bland dem, Uranus, är mycket större än de föregående fyra planeterna tillsammantagna; den utmärker sig äfven för antalet af drabanter, som åtfölja dessa planeter i deras lopp, genom långsamheten af deras årliga och hastigheten af deras dagliga rörelser och genom det öfvervälde de, genom deras vikt för planetsystemets rörelse och genom deras imponerande majestät, i dessa solsystemets ofantliga regioner vunnit öfver de andra planeterna.

Sedan denna skilnad blifvit fastställd och en skildring af planetsystemet i dess helhet nu blifvit gjord, gå vi att undersöka och afhandla de astronomiska skälen för hvar och en planets beboelighet eller obeboelighet. Det skall blifva föremålet för vår nästa afhandling.